

on waene rikkuses; monni on rikkas wae-  
suses." (Opp. Sann. 13, 7.) „Arge mur-  
retsege ühtegi; woid laske keifis ommad  
pallumissed palwe ja õhkamisse läbbi tänno-  
ga Jummalale teada sada." (Wiliipp. 4, 6.)

Ühhel päwal, kui Lawet omma pissokesse  
sobra jures olli, astus kirrikõppetaja tup-  
pa, — räkis temmaga lahkest, küsis tem-  
malt monda, et Lawet ennese sees tundis  
armastust ta wasto, kui armsa wanna sob-  
ra wasto. Õppetaja pallest paistis rõõm,  
et wannamehheke Kaarli käest ni palju õp-  
pinud, ja andis temmale nou kirrikusse tulla,  
kus ta pattuste sobrast wois monda kuulda.  
Lawet ütles, et se temmal woimalik ei olle,  
sest ta tenistus lõppeks siis ärra — sedda ta  
räkis wabbandamisses, et ta ei tahtnud hea  
melega kirrikusse miina. Õppetaja ütles:  
„Agga pärrast lounat peased sa kül tulle-  
ma." Lawetile olli se wägga wasto meelt,  
agga kui õppetaja temmale weel ni armsad  
melitamisse sannad räkis ja ka Kaarli sedda  
sure õnne ütles ollewad, kirrikusse miina,

siis wöttis ta ommas süddames ommeti sed-  
da kindlat nou, kohhe tulleswal pühhal kir-  
rikusse miina. Ja sest aiaft käis ta iggal  
pühhapäwal kirrikus.

Kaarli olli weel kaua haige ja piddi paljo  
wallo kannatama, agga Jummal olli tem-  
male ka allandlikko mele annud, et ta keif  
rõmoga wasto wöttis. Õppetaja rägib tem-  
male, et ta tahhaks tedda koolmeistriks õp-  
petada lasta, et ta ni wägga ramatuid ar-  
mastas, agga Kaarli ei ussu, et ta ni kaua  
ellab.

Wanna Laweti ihho rammo hakkab lõp-  
pema, õppetaja tahhab tedda waeste maias-  
se panna; agga ei ta tahha omma ammetit  
weel mahha jätta, ja on ennesele monne hea  
koppika forjanud, sest et mitmed temmale  
ennam andsid, kui enne, et nemmad õppe-  
taja käest ollid kuulnud, misuggune aus  
mees wanna Lawet on. — Agga mis ül-  
lem kui aialik warra ja aus nimmi, — ta  
kaswis Issanda tundmisses.